

Malá země

Ve znatelně potemnělé místnosti zavládlo po hodné chvíli těžké ticho. Doktor se nakonec posadil na jedno z křesel nacházejících se po jeho levici: „Dobrá tedy, co kdybych ti pověděl příběh o malém chlapci, který byl postaven před podobný problém jako ty v tuhle chvíli,“ řekl již poněkud vyčerpaným tónem po dlouhé diskusi, která jako by neznala konce. Tázaný se nad návrhem na moment zamyslel, a poté se mírně nedůvěřivě zeptal: „Příběh?“

Byl to malý kluk, sotva školou povinný, ale i přes to na svůj věk již značně přemýšlivý a také docela tvrdohlavý, o čemž se ostatně Doktor sám mohl již patřičně přesvědčit. Podle, teď už trochu zmuchlané, ale jinak dokonale čisté košile s ručně vyšitými písmeny C. W. – Charles Wilson –, se dalo usoudit, že chlapec rozhodně nevyrůstá na ulici. Stál naproti Doktorovi v ostražitém postoji, připraven kdykoliv utéct pryč. Tisknouc si něco drobnými ručkami pevně ke hrudi a čekajíc na jakékoliv vysvětlení pro tak dramatickou změnu v mužově postoji si i on začal připadat zvláště vysílený. Nakonec se přemohl a rozhodl se posadit, ovšem neodvážil si spočinout na dalším pohodlném křesle vedle Doktora.

Přejížděl pohledem po místnosti, než narazil na starou dřevěnou truhlu stojící opodál, na níž se usadil. Zachoval tak mezi ním a sebou bezpečnou vzdálenost, kdyby se náhodou situace obrátila v léčku. „Mohla by to být i pohádka, jestli chceš. Ve výsledku na tom ale moc nezáleží, co myslíš? Ať už to teď vypravujeme jako pohádku, nebo jako příběh, někdy... někde to pro někoho bylo velmi skutečnou událostí, kterou v každém případě stojí za to dále zachovávat v povědomí.“ I přes očividné zmatení odpovědi patrné v chlapcově tváři se zdálo, jako by z něj spadl malý střípek ostražitosti a opravdu byl zaujatý, jakým směrem se budou Doktorova slova ubírat. Vyprávění tedy započalo.

V jednom malém, takřka kapesním, vesmíru plulo nekonečnou temnotou malé souostroví obývané bytostmi Suewo. Jejich jediným zdrojem světla byla malá hvězda zasazená přímo ve středu centrálního ostrova. Dnes už nikdo neví, jestli byla na toto místo umístěna záměrně, nebo za jejím umístěním stála krásná shoda náhod. Kdysi to jistě někdo věděl, teď je pro každého podstatné jen vědomí, že tam ta hvězda je, a tak mohou spokojeně žít.

Všichni až na Abeeka, malého chlapce žijícího na nejmenším ostrůvku obíhající malou hvězdu, pouze s jeho nejdražší Slunečnicí. Abeekovi nevadilo, že je ostrůvek malý, ani opuštěný mu nepřipadal. Přeci jen měl svou květinu, a to mu stačilo. Ovšem zároveň to právě ona stála za jeho obavami. Ten kousek skály, který nazývali domovem totiž obíhal kolem samého okraje Malé země, a tudíž i přísun slunečního světla byl velmi střídavý. Slunečnice tedy musela každý den natahovat své okvětní lístky, aby se na ni také dostalo. Abeeka trápilo vědomí, že jeho jediná kamarádka je jistě smutná a život na tomto místě jí nevyhovuje, a tak si také vysvětloval důvod, proč byla vždy natočená směrem ke středu Malé země. Rostliny v tomto kraji nemluvily, nemohl si to proto ověřit, ale byl přesvědčený, že má jistě pravdu.

Abeeku měl Slunečnici opravdu rád, byl zvyklý na její společnost a měl strach, aby ho jednoho dne neopustila. Není tak divu, že se jednoho dne rozhodl přinést jí trochu té hřejivé záře. Nebyl si ještě úplně jistý, jak to hodlá provést, ale cesta ke středu Malé země je dlouhá a on by udělal cokoli, aby byla slunečnice šťastná. Vydal se tedy na cestu. Moc toho neměl, a tak vyrazil jen na lehko pouze s písničkou na rtech. A proč by taky ne? Lidé Suewo byli milí a nikdy se nezdráhali pohostit pocestného.

Atmosféra mezi Doktorem a jeho malým posluchačem trochu pookřála, byť místnost kolem nich, jako kdyby se přizpůsobovala nadcházejícímu zvratu v Doktorově vyprávění. Ve chvíli, kdy pohádkový chlapec došel k rozhodnutí, že není jiná možnost než Malou hvězdu ukrást, byla absence světla a tepla kolem již tak patrná, až si jí začal všímat i ten malý kluk, který byl jinak zcela ponořen do příběhu.

Zpáteční cesta již nebyla tak příjemná, na celém souostroví totiž zavládla nemilosrdná zima. Ještě nedávno úrodná pole a poklidné říčky nyní pokrývala stále tlustší vrstva ledu. Celý národ, zcela nepřipravený na podobnou katastrofu, se ukryl do svých domovů a prosil všechny mocnější síly aby, ať už se stalo cokoli, se jejich hvězda vrátila na své místo.

Abeeku, naprosto zmatený a vyděšený nastalým chaosem, chodil od domu k domu, klepal na dveře hledajíc místo, kde by se mohl schovat, než se počasí uklidní. Nikdo však neotvíral a od umrznutí ho dělila pouze hřejivá koule schovaná v jeho

příručním batohu. V naprostém zoufalství se posadil na kraj cesty, po které přišel a přemýšlel co bude dělat dál. V takovém počasí se mu nemůže podařit dostat se zpět ke Slunečnici včas, ne přes ta mrznoucí pole. Myšlenka, která mu v tu chvíli prolétla hlavou ho, ale donutila vyskočit zpět na nohy. Mrznoucí pole znamenají mrznoucí rostliny, a to znamená že je slunečnice v nebezpečí. Měl chuť se za ní okamžitě rozběhnout a ochránit ji. Další myšlenka ho však přikovala pevně na místě. Chladno je, protože hlavní zdroj tepla zmizel. Vědomí, že tragédie, která se jeho zemi přihodila je jeho vina, ho mrazilo více než drobné jehličky ledu tvořící se všude kolem.

Bylo tedy jasné, co musí udělat. Hvězda se musí dostat zpět do středu ostrova kam patří. A on ji tam ihned donese, než se počasí ještě zhorší. Jistě, že se to lépe řekne, než udělá, ale hvězda ví, kam patří, a tak čím blíže se k jejímu návratu ocitl, tím větší teplo se všude zdálo být. Po navrácení vše zapadlo do starých kolejí a Abeekovi nezbylo než se vrátit domů.

„A co se stalo se Slunečnicí? Takhle to nemůže skončit!“ vyjekl okamžitě Charlie. V jeho hlase byl znát jakýsi důraz, jako by v otázce bylo něco osobního. Než však Doktor stihl odpovědět místnost kolem nich se prudce otřásla za doprovodu znepokojivého mechanického zvuku: „Podívej, já vím, že jsi jistě měl nějaký šlechetný důvod, proč jsi ty energetické obvody vzal, ale teď mi je musíš opravdu vrátit jinak se odsud ani jeden z nás nedostane! TARDIS přechází do úsporného režimu a rozhodla se, že nás oddělí od zbytku vesmíru, než se ty obvody vrátí na své místo.“ Chlapec se okamžitě postavil zpět do obranného postoje: „To ne! Ne, musím je dát mamince.“ To byla pro Doktora novinka. „Cože?“ vypravil ze sebe zmateně.

Dveře do okolních místností se začali uzavírat a samotné chodby zkracovat, to ale Charliemu nezabránilo vzít si na promyšlení odpovědi potřebný čas: „Před tím, když jste běhal kolem toho legračního stolu a vysvětloval jak to, že je tahle budka tak velká, když venku je jen... malá a modrá, řekl jste, že tahle zelená světýlka jí dávají život. Tak jsem si myslel, že si jich pár půjčím pro mámu. Není jí dobře a já mám strach, že se jednou vrátím domů a bude mít prázdné oči jako babička, když jsem ji viděl naposledy.“ Doktor sledoval, jak se dětské oči mění ve dvě malé skleněné kuličky a snažil se přijít na vhodnou odpověď pro někoho, kdo ještě nebyl seznámený s konceptem smrti.

Nemohl jen tak vzít naději tak křehké a vystrašené duši, která před ním právě stála. „Proč jsi to neřekl hned? Jsem Doktor, mohl bych se na ní podívat.” Navrhl nakonec. Nevěděl, jestli jeho matku může zachránit, ale za svůj dlouhý život již leccos viděl a ten kluk je ze země. Soudě podle oblečení asi ani nepocházel z moc lékařsky vyspělé doby. „Už u ní bylo hodně doktorů, nikdo jí nepomohl. Proč byste zrovna vy měl?” Ozvalo se tichým rozechvělým hláskem, který jako by s každým slovem propadal hlubší beznaději. „Ale já jsem speciální Doktor. Mám přece modrou budku s legračním stolem. Když mi teď vrátíš ty energetické obvody, hned jak se dá TARDIS zase do pořádku, půjdu s tebou a prohlédnu tvoji maminku. Co říkáš, šlo by to?” Ten nepatrný plamínek naděje v chlapcových očích bylo to jediné, co doktor potřeboval, aby k Charliemu opatrně natáhl ruku. „Můžu si vzít alespoň jeden?” Dostalo se mu namísto souhlasu.

Ač byl holý nesmysl, že by tyto součástky někoho vyléčili z nemoci dočasná ztráta jednoho z nich je pro loď pravděpodobně postradatelná. Větším problémem by byl výskyt tak vyspělé mimozemské technologie ve špatném čase. Doktor ale nakonec pro hochův klid stejně souhlasil, pod podmínkou příslibu, že za žádných okolností nedá obvod z ruky. Charles nakonec na dohodu přistoupil a konečně podal Doktorovi obsah hrstí, který tak úzkostně střežil.

Diagnózou paní Wilsonové byl kašel, doprovázený silnou horečkou a doporučenou léčbou bylo poklidné dožití. Doktor věděl, že zasahovat do běhu dějin je vždy riskantní. Charles ji ale miloval a každá slunečnice potřebuje slunce na které by natáčela svůj květ, a právě ona pro něj byla tím sluncem. Podal tedy nakonec té umírající ženě antibiotika dlouho před tím, než byla lidskou rasou objevena a své rozhodnutí by neměnil ani kdyby se čas sebevíce vzpouzel. Byl totiž Doktorem, ale co víc, byl Pánem času.